

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Végh Sándor ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Matúz **Gy.** ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Debreceni Városi Bíróságnál 48.P.21 887/2007. szám alatt folyamatban volt és a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 2.Pf.21 481/2007/5. számú ítéletével befejezett perében, amely perbe - az alperes pernyertessége érdekében a beavatkozó beavatkozott - a felperes felülvizsgálati kérelme és az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme folytán a 2008. évi szeptember 23. napján megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

i t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezi, a Debreceni Városi Bíróság 48.P.21 887/2007/19. számú ítéletét részben megváltoztatja és az alperes marasztalásának összegét 130 000 (egyszázharmincezer) forintra és ezen összeg 1996. február 1. napjától 2001. december 31. napjáig évi 20 %, 2002. január 1. napjától 2004. december 31. napjáig évi 11 %, 2005. január 1. napjától a kifizetés napjáig minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű kamatára leszállítja.

A perköltségek viselésére vonatkozó rendelkezést megváltoztatja és kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 300 000 (háromszázezer) forint együtt elsőfokú, fellebbezési és felülvizsgálati eljárási részperköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön elhívásra 515 100 (ötszáztizenötezer-egyszáz) forint elsőfokú, fellebbezési és felülvizsgálati illetéket.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 41 400 (negyvenegyezer-négyszáz) forint elsőfokú, fellebbezési és felülvizsgálati illetéket.

I n d o k o l á s :

G. Gy. tulajdonában állt a b-i. ingatlan 2499/3401. tulajdoni illetősége. A felperes és **G. Gy.** között 1995 augusztusában három hónap időtartamra szóló kölcsönszerződés jött létre 25 000 német márká és 799 000 forint tekintetében. A kötelezett ezt az összeget úgy kapta a felperestől, hogy fedezetként az ingatlana tulajdoni hányadát ajánlotta fel.

A kölcsönügylet biztosítékának realizálásaként a felperes és **G. Gy.** között 1995. augusztus 24. napján vételi jogot alapító szerződés jött létre. A szerződésben az ingatlanilletőség vételárát a kölcsönösszeggel azonos összegben határozták meg azzal, hogy **G. Gy.** a szerződés aláírásával egyidejűleg a teljes vételárat átveszi. **G. Gy-**öt megillette a szerződéstől való elállás joga abban az esetben, ha a vételárat egyösszegben legkésőbb 1995. november 24. napjáig visszafizeti a felperes részére. Megállapodtak a teljesítés módjában akként, hogy **G. Gy.** 1995. szeptember 24. napjáig 264 000 forintot, 1995. október 24. napjáig 264 000 forintot és 1995. november 24. napjáig 264 000 forintot és 25 000 német márkát fizet vissza a felperes részére. A szerződés 5. pontjában a felek megállapodtak abban, hogy a felperes azt követően élhet vételi jogával, amennyiben részére **G. Gy.** a vételárat az említett határidőig nem fizeti vissza. A vételi jog gyakorlásának határidejét 1995. december 24. napjában határozták meg.

A szerződés 7. pontjában rögzítetten abban is megállapodtak, hogy amennyiben **G. Gy.** egy hónapon belül nem fizeti vissza az első esedékes részletet és a 25 000 német márkát, kötelezettséget vállal arra, hogy a másik tulajdonostárs elővásárlási jogról lemondó írásbeli nyilatkozatát a felperes rendelkezésére bocsátja és a vételi jogot alapító szerződés az ingatlan-nyilvántartásba széljegyként bejegyzést nyer. Ugyancsak a szerződésben rögzítetten meghatalmazták a felek az alperest a szerződés elkészítésére és az azzal kapcsolatos ügyintézésre.

G. Gy. 1995. szeptember 24. napjáig nem fizette meg az első részletet, ezt követően az alperes október 4. napján érkezett beadványával benyújtotta a földhivatalhoz a vételi jogot alapító szerződést és kérte annak széljegyzését.

A felperes 1995. november 26. napján kelt okiratban gyakorolta vételi jogát, az okiratot **G. Gy.** 1995. december 11. napján átvette. Azt az alperes a földhivatalhoz nem nyújtotta be.

1996. január 6-án a felperes 2 000 000 forintot megkapott **G. Gy.**-től. Az alperes 1996. szeptember 5. napján érkezett hiányos beadványában kérte a perbeli ingatlannak az adós nevén álló tulajdoni hányadára a tulajdonjog bejegyzését, melyhez az 1995. november 26-án kelt okiratot nem csatolta.

Az ingatlan-nyilvántartás számítógépes rendszerre történő váltása során a felperes javára bejegyzett széljegy törlésre került. Időközben a földhivatal a perbeli ingatlant megosztotta, amelynek eredményeként **G. Gy.** a b-i. ingatlan résztulajdonosa lett. **G. Gy.** 1999. május 6. napján opciós szerződést kötött ingatlanára **Sz. L.**-vel azzal, hogy a vevő vételi jogát 1999. december 31. napjáig gyakorolhatja. **G. Gy.** hozzájárulását adta, hogy tulajdoni hányada vonatkozásában **Sz. L.** tulajdonjoga bejegyzésre kerüljön. A földhivatal 2001. április 3-ai hatállyal a kérdéses ingatlanra a felperes tulajdonjogát bejegyezte. A határozat ellen **Sz. L.** fellebbezése folytán másodfokon eljáró földhivatal a 2002. február 19. napján kelt határozatával az elsőfokú földhivatali határozatot megsemmisítette és a felperes tulajdonjog bejegyzési kérelmét elutasította. E határozat alapján a földhivatal egyidejűleg **Sz. L.** tulajdonjogát jegyezte be.

A felperesnek **G. Gy.**-gyel szemben 2 992 000 forint kölcsön és kamatai megfizetésére irányuló keresetének a bíróság jogerős ítéletével helyt adott. Mivel az adós a jogerős ítéletben meghatározott fizetési kötelezettségének nem tett eleget, ezért a felperes kérelmére a bíróság végrehajtási lapot bocsátott ki, a végrehajtást a végrehajtó foganatosította. Mivel **G. Gy.**-gyel szemben több végrehajtás is folyamatban volt, a végrehajtás alá vont vagyon nem volt elegendő a végrehajtást kérők követelésének kielégítésére, ezért a végrehajtó felosztási tervet készített, amelynek alapján a felperes részére 2007. április 17. napján 871 414 forintot átutalt.

A felperes kártérítés iránti keresetét a 19. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglaltan a következők szerint adta elő. Kereseti kérelme: 2 992 000 forint tőke, ezután 1995. augusztus 24. napjától - a részleges megtérülés folytán - 2007. május 23. napjáig esedékes, a jegybanki alapkamat másfélszeresének megfelelő késedelmi kamat, amelyet az időközben befolyt 871 414 forinttal csökkent.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Arra is hivatkozott, hogy a felperes követelése elévült.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek tizenöt nap alatt 11 578 309 forintot és 260 000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a felperesnek kára keletkezett, mert a kölcsön összegének nagy részét nem kapta vissza, de nem tudta megszerezni a kölcsön fedezeteként vételi joggal lekötött ingatlan tulajdoni hányadát sem. Hivatkozott arra, hogy a vételi jogot alapító szerződés 9. pontjában a szerződő felek meghatalmazták az alperest a szerződés elkészítésén túl az azzal kapcsolatos ügyintézésre is. A kölcsön vissza nem fizetése esetében a vételi joggal érintett ingatlan tulajdoni hányada szolgált volna kielégítési alapul. Ebből következően a felperes a szerződés célját a tulajdonjog keletkezésével érte volna el. Azt meg lehetett állapítani, hogy az alperes benyújtotta a földhivatalhoz a vételi jog bejegyzésére irányuló kérelmet, azonban kötelezettsége volt a tulajdonjog bejegyzése iránti kérelem teljesítése érdekében a vételi jog gyakorlására vonatkozó okiratot benyújtani. Kifejtette, hogy mivel a földhivatal a másodfokú földhivatal határozatának eredményeként a felperes tulajdonjogát törölte és harmadik személy tulajdonjogát jegyezte be, az alperes nem mentesülhet a felelősség alól, mert az elutasítás az okirat benyújtásának elmaradása miatt következett be.

A továbbiakban kifejtette, hogy a felperes ugyan a jogerős ítélet alapján jogosult volt a tartozás megtérítését követelni, azonban a követelés behajthatatlansága folytán a felperesnek mindössze 871 414 forint térült meg. Álláspontja szerint amennyiben az alperes a szerződésben vállalt kötelezettségeit megfelelő gondossággal teljesíti, a vételi joggal érintett ingatlan tulajdoni hányada képezte volna tulajdonát, amely megfelelő fedezet lett volna. A kár összegét **R. Gy. 10.** sorszámú szakvéleményében foglaltak alapján állapította meg. A szakértő 1996., 2002. és 2007. év tekintetében tett javaslatot az ingatlanilletőség forgalmi értékére. A marasztalás összegét a szakvéleményben foglaltakra figyelemmel a következőképpen határozta meg: a felperes tőkekövetelése 2 992 000 forint, kamattartozása 9 457 723 forint, amelyből megtérült 871 414 forint, így a behajthatatlannak minősülő tartozás a marasztalás szerinti összeg. A követelés elévülésének felvetése kapcsán az volt az álláspontja, hogy a kár a felperes követelésének behajthatatlansága idején - 2007. május 23-án - következett be.

Az elsőfokú ítélet ellen, annak megváltoztatása és a kereset elutasítása iránt, az alperes terjesztett elő fellebbezést.

A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította. Egyetértett az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakból abban, hogy az alperes megszegte a megbízási jogviszonyt, mert a vételi jog bejegyeztetésével, illetve később a vételi jog gyakorlása folytán a

tulajdonjog bejegyzésével kapcsolatos eljárás érvényesítéséhez az alperes, mint ügyvéd megbízott volt. Álláspontja szerint azonban a felperes és **G. Gy.** között nem fedezeti szerződés jött létre, nem pénzkölcsönt biztosító mellékkötelezettség, hanem egy a pénzkölcsönrel átadott összegnek vételárként való átváltoztatásával az adásvétel különös neme szerinti opciós jog alapján való érvényesítésre adott lehetőséget. Kifejtette, hogy a kölcsönszerződésnek nem szerződést biztosító mellékkötelezettsége volt az opciós jog. A szerződést biztosító mellékkötelezettségek körében a feleknek ahhoz fűződik érdeke, hogy a szerződések teljesedésbe menjenek. Ennek megfelelően úgy foglalt állást, hogy a kölcsönszerződésnél az a lényeges, hogy a kölcsönt a hitelezőnek visszafizessék. Hivatkozott arra, hogy a jelen esetben az alperes előtt kötött vételi jogot is alapító kölcsönszerződés egymástól elváló két szerződésről szól, egyrészt a kölcsönszerződésről, az abban felvett pénzösszegekről és annak visszafizetéséről, másrészt a visszafizetés elmulasztása esetén egy új, önálló jogügylet létrehozásáról, az adásvételi szerződés keletkezéséről, illetve ennek majdan a tényleges gyakorlásáról. Kifejtette, hogy a felperes és **G. Gy.** a kölcsönszerződést nem szüntette meg, amelyet igazol a részteljesítés, továbbá **G. Gy.**-nek a közigazgatási eljárásban tett vallomása, valamint a kölcsönszerződésből eredő követelés iránti eljárás, annak tartalma, az adóssal szemben meghozott ítélet és a végrehajtási eljárás ténye. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a pénzkövetelés érvényesítésétől az adásvételi szerződés elkülönül és nem annak folyamatos biztosítására szolgál. Ezért az alperes magatartása és az esetlegesen a felperesi oldalon keletkezett kár között nincs okozati összefüggés. A kölcsönszerződést biztosító fedezetként csak a kölcsönszerződést biztosító mellékkötelezettségek jöhetnek szóba, így a mellékkötelezettség a főkötelezettséggel áll jogi és oksági kapcsolatban, de az alperes magatartása és a kár közötti okozati összefüggés nem állapítható meg.

A jogerős ítélet ellen a felperes felülvizsgálati kérelmet, míg az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Előadta, hogy a másodfokú bíróság tévesen állapította meg a szerződés tartalmát, ezért téves jogi következtetésre jutott. Álláspontja szerint a szerződő feleknek lehetőségük volt vételi jog alapításával biztosítaniuk a pénzkölcsön-szerződésüket és ezzel jogszerűen éltek is. Hivatkozott arra, hogy a szerződési nyilatkozatok értelmezése során a bíróságnak a Ptk. 207. § (1) bekezdésében előírtak szerint kellett volna eljárni. E körben annak megítélése, hogy a kölcsönszerződés biztosítására vonatkozik-e a vételi jog, vagy két különálló szerződést kívántak a felek egy okiratba foglalni, nem hagyható figyelmen kívül, hogy a peres felek, illetve **G. Gy.** egybehangzóan adták elő: a vételi jog

alapítása a kölcsönszerződés biztosítására szolgált. Hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság egy határozatában foglaltakra, amely szerint lehetséges jogi megoldás a kölcsönnek az opcióval történő biztosítása. A továbbiakban előadta, hogy a perbeli ügyben a főkötelem kölcsönszerződés volt, de ehhez igazodott a vételi jog, mint biztosíték. A felperes által a kölcsön megfizetése iránt indított per és annak következménye nem enyhésztette el a mellékkötelezettség érvényesíthetőségének lehetőségét. A felperes ugyanis a végrehajtási eljárás során sem jutott hozzá a követelt összeghez. Úgy ítélte meg, hogy amennyiben az alperes ügyvédi hivatása gyakorlására vonatkozó előírást nem szegi meg, a felperes javára a vételi jog és annak gyakorlásával az érintett ingatlanrész tulajdonjoga bejegyzésre kerülhetett volna és ennek folytán nem keletkezik kára. Hivatkozott a Pp. 3. §-ának (1) és (2) bekezdésében foglaltakra, amely szerint a bíróság a fél által előadott kérelmeket, nyilatkozatokat nem alakszerű megjelölésük, hanem tartalmuk szerint veszi figyelembe. A másodfokú bíróság nem e jogszabályi rendelkezésnek megfelelően járt el. Figyelmen kívül hagyta a felek szerződési akaratát, amely akkor felelt volna meg az elérni kívánt célnak, ha az opció biztosította volna a kölcsön megtérülését. A szerződés erre nem volt alkalmas szövegezési hiányossága miatt, így az okiratszerkesztő ezért is tartozik helytállni. Álláspontja szerint azonban az alperes a kártérítést megalapozó mulasztást azzal követte el, hogy a kívánt joghatás kiváltására az általa szerkesztett okirat nem volt alkalmas. Utalt arra, hogy a pénzkölcsönszerződés opcióval való biztosítására egyértelmű következtetést levonni ugyan bonyolult értelmezési mechanizmussal lehet, amelynek során nemcsak a szerződés szövegét, hanem a szerződő felek ügyletkötési akaratát és az ügylet során tett nyilatkozataikat is figyelembe kellett volna venni. Állította, hogy az alperes jogellenes magatartása és a felperes kára közötti okozati összefüggés abból adódott, hogy a szerződést biztosító mellékkötelezettséggel kapcsolatos kölcsönjogügylet és az opció közötti kapcsolat nem volt meg.

Az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős ítéletnek a perköltségre vonatkozó rendelkezései hatályon kívül helyezését és az elsőfokú perköltséget 660 000 forintra, míg a másodfokú perköltséget 330 000 forintra felelni. Kérte a jogerős ítélet indokolását is megváltoztatni azzal a kiegészítéssel, hogy nem követett el szerződésszegést a felperessel szemben, továbbá a felperes követelése elévült.

Kérelmét azzal indokolta, hogy a másodfokú bíróság nem alkalmazta helyesen a 32/2003. IM rendeletben foglaltakat, amelynek helyes alkalmazása esetén elsőfokon 5 %-os, másodfokon 2,5 %-os maximum állapítható meg. Az indokolással kapcsolatban pedig előadta, hogy a földhivatal lényeges jogsértést követett el, amikor nem intézte el

a vételi jog bejegyzésére irányuló kérelmét, oktalannul törölte a széljegyet, noha szabályszerűen bejelentette a vételi jog gyakorlását, azaz mindent megtett a megbízó utasítása szerint. Álláspontja szerint az ügyvédi kárfelelősség önálló felelősségi alakzat, ezért önálló elévülési elemeket hordoz, így ha az ügyvéd megszegi a megbízási szerződést, a kár akkor következik be, ha az már nem hárítható el. A jelen ügyben a felperes kára akkor állt be, amikor vételi joga gyakorlásának határideje 1995. december 24-én lejárt. Ezt követően nem tudta volna eredményesen érvényesíteni az opciós jog bejegyzését.

Egyebekben ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult.

A felperes felülvizsgálati kérelme részben alapos, míg az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme alaptalan.

Az ügyben eljáró bíróságok helytállóan állapították meg, hogy az alperes szerződésszegést követett el. A szerződéskötés idején hatályos - 1983. évi 4. tvr. 1. § (1) bekezdése rögzítette az ügyvéd feladatait. Eszerint az ügyvéd feladata, hogy ügyfelét megbízás alapján jogai érvényesítéséhez hozzásegítse. A tvr. 10. § (2) bekezdése szerint az ügyvédi meghatalmazás feljogosítja az ügyvédet minden olyan cselekményre, amely a rábízott ügy szabályszerű ellátásával jár.

Az alperesnek a szerződés 9. pontja szerint jogszabályban írt feladata teljesítése érdekében be kellett volna nyújtania az okiratot a vételi jog gyakorlására. Ennek elmulasztása miatt a kártérítési felelőssége fennáll.

Téves a másodfokú bíróság ítéletének az az álláspontja, hogy az adásvételi szerződés kölcsönszerződést biztosító fedezetként nem szolgálhat. A perbeli esetben a felek akarata (Ptk. 207. § (1) bekezdés) az volt, ha a felperes nem kapja vissza a kölcsönt, megkapja **G. Gy.** ingatlanát, amelyből a tartozását kielégítheti. A Legfelsőbb Bíróság több közzétett döntésében kifejtett: nincs akadálya annak, hogy a felek a kölcsönszerződés biztosítékaul másik, önálló szerződést kössenek (EBH.2003. 857.).

E jogkérdésben tehát az elsőfokú ítélet a helytálló.

Az elévülés kérdésében azonban tévedett az elsőfokú bíróság, de téves az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmében foglalt hivatkozás is. Az alperes felülvizsgálati kérelmében azt helyesen állította, hogy a kár akkor következett be, amikor elmulasztotta

benyújtani a vételi jog gyakorlásáról szóló okiratot. A per során az alperes nem bizonyította, hogy azt a felperes kifejezett kérésére nem nyújtotta be a földhivatalhoz. Ezt követően azonban földhivatali eljárás folyt, s addig kérdéses volt, hogy a felperes megszerzi-e a tulajdonjogot.

Így a jogerős földhivatali határozat meghozataláig az elévülés a Ptk. 326. § (2) bekezdése szerint nyugodott. A földhivatal jogerős határozata 2002. február 19-én kelt, ennek kézbesítésére (átvételére) 2002. április 23-án került sor és a felperes 2002. december 23-án, vagyis az egy éves határidőn belül nyújtotta be keresetét, ezért a követelés nem évült el.

A kár összege tekintetében az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy az alperes által a felperesnek okozott kár összege nem azonos azzal az összeggel, mely a felperest a kölcsönszerződés teljesítése folytán megillette volna. A kár összege annak az ingatlanillettőségnek az értéke, melynek a tulajdonjogát a felperes az alperes mulasztása folytán nem szerezte meg. A felperes kára akkor következett be, amikor az alperes elmulasztotta a vételi jog gyakorlásáról szóló okirat benyújtását a földhivatalhoz, ezért annak van jelentősége, hogy mennyi volt az ingatlan 1995. decemberi forgalmi értéke. Ezt **R. Gy.** igazságügyi szakértő 7 000 000 forintban állapította meg. Ezt az értéket, mint a kár összegét azért nem lehetett megállapítani, mert a mintegy tíz éves visszamenőleges értékelés a jelenlegi állapotból indult ki. Ezzel szemben nem ismert, hogy milyen volt a kérdéses külterületi ingatlan a szerződéskötés idejében 1995-ben.

A Legfelsőbb Bíróság erre a körülményre figyelemmel nem a 7 000 000 forintot, hanem a szerződésben kikötött értéket, a vételárat vette alapul.

A vételár összegét a felperes a Pesti Központi Kerületi Bíróság 6.P.87 154/2004. számú perben a 7/F/1. alatti iratban maga jelölte meg 2 992 000 forintban. Ezt az összeget a Legfelsőbb Bíróság 3 000 000 forintra kerekítette, amiből levonta **G. Gy.** által megfizetett 2 000 000 forintot, amely megtérült és a 871 000 forintot, ami a végrehajtási eljárás eredményeként szintén megtérült. Ilyen számítási mellett alakult az alperest terhelő marasztalás összege 130 000 forintra.

Az alperest terheli még a marasztalási összeg után a Ptk. 301. § (1) bekezdése szerinti törvényes mértékű kamat is. Az ettől eltérő kamat mértékében a felperes **G. Gy.**-gyel állapodott meg, amelynek az alperes által okozott kár vonatkozásában nincs jelentősége. Az adós részéről a teljesítési határidő 1995. december 24-én járt le, az

alperes azonban a vételi jog gyakorlására irányuló kérelmet még 2006. január 31-éig késedelem nélkül benyújthatta volna, ezért határozta meg a Legfelsőbb Bíróság a kamatfizetés kezdő időpontját 1996. február 1. napjában.

Tévedtek a bíróságok a pertárgy tekintetében is, mert a tőke összegéből kell kiindulni, annak járulékai az érték megállapításánál figyelmen kívül maradnak (Pp. 24. § (1) bek., 25. § (1) bek.).

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta és az alperes marasztalásának összegét a rendelkező részben foglalt összegre és kamataira leszállította.

A felperes túlnyomórészt pervesztes lett, ezért a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 270. §-ának (1) bekezdése értelmében alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdés alapján kötelezte az alperes részére együttes elsőfokú, fellebbezési és felülvizsgálati eljárási részperköltség megfizetésére.

A felperes pervesztessége és illetékfeljegyzési joga folytán köteles az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 64. §-a értelmében alkalmazandó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése szerint a le nem rótt elsőfokú, fellebbezési és felülvizsgálati illetéket az államnak felhívásra megtéríteni.

Az alperes részben pervesztes lett és a csatlakozó felülvizsgálati kérelme sem vezetett eredményre, ezért az Itv. 50. §-ának (1) és (3) bekezdését is figyelembe véve köteles az elsőfokú, fellebbezési és felülvizsgálati illeték állam részére történő megfizetésére a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése szerint.

Budapest, 2008. szeptember 23.

Dr. Kollár Márta sk. a tanács elnöke, dr. Róth Pálné sk. előadó bíró, Tamáné dr. Nagy Erzsébet sk. bíró.

Kovácsné

A kiadmány hitelével:

bírósági írnok